

TEEKENEN DER TIJDEN

ZAAIEN EN MAAIEN

Niemand, geen volk en geen persoon, ontkomt aan de wet van het Koninkrijk Gods, die door den grooten Heidenapostel werd neergeschreven in Galaten 6: „Dwaalt niet, God laat Zich niet bespotten. Want zoowat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien.”

Een der koningen uit het huis van David versneed de rol van Jeremia, en wierp de woorden des Heeren in het vuur. Wel was deze man gewaarschuwd door drie met name genoemde raadslieden, doch „hij hoorde niet naar hen.” Gods oordeel trof dezen vijand van het Getuigenis des Heeren: hij had geen zoon, die op zijn troon zat; zijn dood lichaam werd weggegooid en over zijn zaad werd zijn ongerechtigheid bezocht. Men hief over hem geen weeklacht aan; met een ezelsbegrafenis werd hij begraven, ver van de poorten zijner stad! (Jeremia 36 en 22.)

Het oude volk Gods heeft op het getuigenis van Johannes den Dooper evenmin acht geslagen. Zij onderzochten wel de Schriften in de dagen van Jezus, en deze Schriften getuigden van den Messias, maar zij namen Hem niet aan. Die hen aanklaagt, is Mozes, op wien zij gehoopt hebben, en die in de Wet over den waren Gezalfde geschreven heeft. (Deuteronomium 18 : 18.)

Hoe vreeselijk is het lijden, dat over de kinderen Jakobs gekomen is: het is de oogst, dien zij moeten binnenhalen: „de wagen vol garven” drukt de plaatsen waar den Joden het leven onmogelijk wordt gemaakt. (Amos 2 : 13.)

Jojakim wierp in zijn dagen de boekrol van Jeremia in het haardvuur; ten tijde van Jezus' omwandeling werd de door den grooten Profeet aangekondigde Verlosser verworpen; en nu werden voor de oogen der Joden hun heilige plaatsen verwoest; in één nacht alleen in Weenen twintig synagogen. De Thora-rollen (de vijf boeken van Mozes) werden op straat geworpen; de Joden gedwongen, hun heilige wetsrollen en boeken te verscheuren; de papiersnippers op een hoop geworpen en verbrand, en de aschresten zijn op het water geworpen!

Ons hart beeft, als wij denken aan de arme gekwelde Joden, die van alles beroofd worden, en voor wie het haast niet meer mogelijk is te leven! Mochten zij in hun ellende, waarin wij hen voor den troon van hun God gedenken, toch tot hun Bevrijder komen, die in den troon des hemels leeft, nadat Hij geslagen is geworden in het huis Zijner liefhebbers. (Zacharias 13. Psalm 110.)

Maar ons hart beeft niet minder, als wij denken aan de jonge mannen en vrouwen, die den Joden dit leed aandeden, aan de toeschouwers, onder wie zelfs vrouwen, die gebruikt hebben van plezier! Wee dengenen, die zó onmenschelijk optreden tegen het volk van Gods onberouwelijke verkiezing. Wee hun, die zó hebben gehandeld met de heilige Thora! Het Woord Gods verbrand, in de straten van een land, waar de Christus gepredikt wordt! Jezus weende over Jeruzalem; Zijn volk sloeg Hem wonden. Maar wat geschiedt nu in onze dagen door hen, die zich naar Zijn Naam noemen? Hoe wordt opnieuw Zijn hart gewond! Uit het diepst onzer ziel, gedachtig aan de wet van het zaaien en het maaien, rijst de bede: „O, Heere! vergeef, vergeef!”

J. T.

KONINGSSFEER

„Niels,” noemde hij zich, meer niet.

Geen gewone arbeider kon hij zijn, daarvoor klonk de stem van den vreemdeling te beschaafd, waren zijn handen te blank en te welgevormd, was zijn linnen onderkleeding te fijn.

Hij werkte in de mijnen van Dalecarlië, maar dit stemde hem nog niet tot mijnwerker. Sigurd Mansdochter, die meer van hem zag en opmerkte dan eenige andere vrouw in Falun, omdat haar vader, de mijnopzichter, den onbekende in huis had genomen, sloeg hem soms gade met een onverklaarbaar gevoel van medelijden en bewondering. Medelijden omdat zijn gestel niet bestand scheen tegen 't ruwe klimaat, 't ongewoon zware werk en het sobere voedsel, maar ook van bewondering, als haar vader en broers vertelden van de vurige toespraken, die hij in 't geheim 's avonds voor de mijnwerkers hield, waarin hij hen aanspoorde, trouw te blijven aan het ideaal van recht en vrijheid, voorgestaan door de besten en edelsten onder Zwedens zonen, trouw te blijven aan Zweden zélf, dat zoo wreed verdrukt en diep vernederd werd door den Deenschen overweldiger.

De mannen uit Falun begrepen, dat deze vreemdeling niet wás, wat hij voorgaf te zijn: een mijnwerker als zij, maar gloeiend van vaderlandsliefde. Zóó sprak en betoogde een gewone arbeider niet.

Veeleer was hij een verarmde adelstiel, die Stockholm ontvluchtte vóór het bloedbad, aangericht door Christiern, den tiran, waarbij Zweden zijn verdienstelijkste kinderen zag omkomen.

Soms sprak hij ook tegen Sigurd van zijn vrijheidsdromen, zijn toekomstverwachting. De Zweedsche adel zou voorgaan, 't juk afschudden, dat zijn schouder kneusde, en als die adel riep, moest het Zweedsche volk gereed zijn, te volgen.

Sigurd vroeg niet, welke rol de vreemdeling zou vervullen op het tooneel, dat hij haar schilderde, maar zeker

zou hij in de eerste gelederen staan, als de strijd ontbrandde, de plaats hernemen, die hem toekwam, den mijnwerkerskiel verruilen voor den soldatenrok.

Dapper moest hij zijn, haar jonge held, want reeds bij het denkbeeld, 't vaderland te bevrijden, flikkerden zijn oogen van geestdrift en strijdvuur.

Zonder het zichzelf te durven bekennen, vatte het reine, Zweedsche meisje liefde op voor den huisgenoot, dien zij in haar verbeelding bekleedde met de edelste eigenschappen van geest en hart, voor wiens geluk ze bad, inniger dan voor eigen toekomstig welzijn.

In Dalecarlië bemoeiden de vrouwen zich niet met de vraagstukken van vrede en strijd. Maar Sigurd wist bij ingeving, dat de worsteling, waartoe Niels de mijnwerkers had opgeroepen, zeer aanstaande was; het sein tot den algemeenen aanval elk oogenblik kon gegeven worden.

De vreemdeling stond vóór haar om afscheid te nemen. Zijn moeigevormde hand, die sporen van harden arbeid vertoonde, omvatte de tengerere meisjesvingers met vriendelijken druk. „Voor veel heb ik u te danken, Sigurd,” zei hij zacht, „zónder u zou ik de taak, waarvoor ik hier kwam, niet hebben kunnen volbrengen; was ik misschien moedeloos geworden.”

„Wat dééd ik dan?” Sigurd hield de grijze oogen neergeslagen, ze durfde die van Niels niet ontmoeten, voelde echter hun stralenden blik.

„Ge hebt in mij gelóófd,” klonk het ernstig. „Nu ga ik heen, de strijd wacht, maar als ge mij terugziet, is de Deen verslagen en Zweden weer vrij. Wensch me Gods zegen toe, Sigurd; beloof, dat ge zult bidden voor onze overwinning.”

„Dat doe ik, Niels.”

Een laatste handdruk, nog één blik vol belofte en dankbaarheid, toen was „Zwedens Bevrijder” heengegaan.

Geruchten van strijd en opstand bereikten het afgelegen Dalecarlië. De naam van Gustaaf Wasa, den jongen, dapperen rijksvoogd, was het tooverwoord, de tooverstaf, die naar de zegepraal voerde.

Sigurd droomde, dat Niels tot de naaste omgeving van den Vorst behoorde, en zeker in de voorste gelederen kampte voor Zwedens bevrijding.

De berichten van het oorlogstooneel klonken telkens hoopvoller, een golf van geestdrift en vaderlandsliefde dreef het Deensche leger over de grenzen terug, tot geen enkele vreemde soldaat meer op Zwedens grondgebied stond.

In de eerste tuimeling van vreugde en dankbaarheid stelde 't volk er zich niet mee tevreden, dat zijn bevrijder den titel van rijksvoogd zou dragen, hij moest Koning zijn, koning Gustaaf de Eerste.

De jonge Vorst, omstuwde door edelen en rijks grooten zou zijn intocht binnen Stockholm doen en van heel ver kwam men naar Zwedens hoofdstad, om die luisterrijke gebeurtenis bij te wonen.

Sigurd mocht haar vader vergezellen en getuige zijn van de glorievolle ontvangst, den Koning bereid. Haar verwachting was zeer hoog gespannen, zij zou Gustaaf zien, en toejuichen, maar voor haar betekende dat niet het hoogtepunt van den dag.

Tot 't gevolg van den Koning zouden zijn aanhangers, zijn strijdmakkers behooren en onder hen natuurlijk ook Niels, de banneling, die, tot vóór korten tijd, gastvrije opname vond in 't huis van haar vader.

Sigurd zou hem terugzien en dan kon het oogenblik niet meer ver zijn, dat hij zijn belofte aan haar inlost.

Zweden wás immers vrij en dan — dan — de jonge Dalecarlische durfde haar hoop niet onder woorden te brengen, maar geloof en vertrouwen deden haar oogen glanzen, legden een bloes op 't lieve, ernstige meisjesgezicht.

In de straten van Stockholm zag Sigurd den man, dien ze wist lief te hebben, niet in 't gevolg van den pas gekroonden Koning: *hij was de Koning zélf*.

Niemand lette op Sigurds schrik en ontsteltenis, niemand zag, hoe haar mond beefde en ze de tanden opéén klemde, om geen kreet te uiten; aller ademlooze belangstelling gold den schitterenden kroningsstoet, gold de fiere figuur van Gustaaf Wasa, te midden van zijn juichende onderdanen.

Dat één enkele zwakke meisjesstem niet meeuichte, één paar oogen niet schitterde van blijde opgewondenheid, maar verduisterd werd door tranen — wie lette er op in de algemeene, geestdriftvolle vreugde?

Sigurd Mansdochter bewaarde 't geheim van haar liefde achter vast gesloten lippen. Haar hart brak niet, al deed in 't begin iedere harteklop pijn. Toen de tijd verzachtend was heengegaan over de toegebrachte wond, volgde ze haar bestemming, werd de vrouw van een jongen mijnwerker, die straks haar vaders opvolger zou zijn en reeds lang naar de hand der dochter had gedongen. Ze werd een trouwe echtgenote, een toegewijde moeder en vervulde de vele, zware plichten, die het leven haar oplegde, met onverflauwden ijver en nimmer falende wilskracht.

Maar nooit werd ze als de andere vrouwen in Falun. Een hoogheid en gratie, die zich niet onder woorden liet brengen, stempelde Sigurd tot een persoonlijkheid, die zwijgend gezag oefende, wier glimlach, teeder en begripend, zonderling ontroerde.

Haar hand, die gerust had in die van den Koning, leende

zich nooit tot een onwaardige daad, 't hart, dat den Koning had bemind, kon geen onedele gevoelens koesteren.

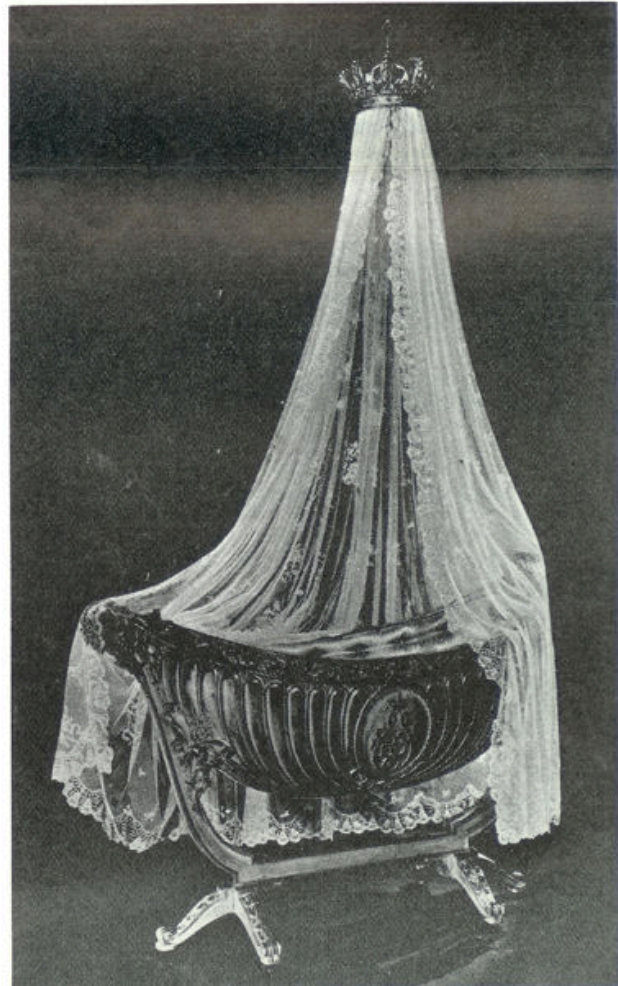
Toen Sigurd volkomen genezen was van haar „verboden" liefde, gedacht ze Gustaaf Wasa in haar gebeden, de *man* mocht niet langer voor haar bestaan, den *Koning* droeg ze op aan de Eeuwige Genade en Barmhartigheid.

Wij kunnen niet met Christus in aanraking komen en dezelfde blijven.

Wanneer een aardsch Koning, hoe onvolkomen en zwak ook, zijn veredelenden stempel mocht drukken op de vrouw, die een tijd lang in zijn nabijheid vertoefde, hoeveel te meer moet het dan zichtbaar worden, als een mensch in contact komt met Gods Zoon, den Hemelvorst! Als de Heiland Zélf Zijn hand legt op het geslingerd, onrustig menschenhart, wordt het gereinigd en gezuiverd, maar ook verwarmd en vervuld met een liefde, die bestemd is, eeuwig te duren.

Er gaat heiliging en kracht uit van elke persoonlijkheid, op wie Christus Zijn merkteken drukte. Wie leven mocht in de sfeer, die Hij om Zich heen weeft, kan niet meer ademen in den dampkring der zonde, geeft zich geheel over aan de Macht, die hem schiep en behield, maar nu ook dat bestaan opeischt, om het te vormen naar Zijn Goddelijk plan.

M. VEREN

De prachtige statie-wieg, die de jonge koningin van Egypte, Farida, cadeau kreeg.